

PRZEGLĄD SĄDOWY I ADMINISTRACYJNY.

Wychodzi we Lwowie każdej środy w objętości 1 do 1½ arkusza druku.

Cena przedpłaty:

we Lwowie: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wal. austr.;
po za Lwowem z przesyłką pocztową: rocznie 7 zł., półrocznie 3 zł. 50 ct., kwartalnie 1 zł. 75 ct. w. a.;

w Królestwie Polskiem i Cesarstwie Rosyjskiem: rocznie 6 rs., półrocznie 3 rs.,
w Księstwie Poznańskim i Cesarstwie Niemieckiem: rocznie 20 marek, półrocznie 10 m.

Numer pojedynczy kosztuje 25 ct.

Rękopisy nieużyte zwraca Redakcja na żądanie.

Artykuły zamieszczone honorowane będą według umowy.

Redakcyja i Administracyja we Lwowie, ulica Karola Ludwika 1. 5.
Ekspedycyja miejscowa w księgarni J. Milikowskiego, rynek 1. 34.

Prenumeratę przyjmują:

we Lwowie i w Stanisławowie księgarnia J. Milikowskiego, — w Krakowie księgarnia G. Gebethnera i Sp., — w Tarnowie księgarnia W. Gazdy, — w Warszawie księgarnia G. Gebethnera i Wolffa, — w Wiedniu księgarnia J. G. Manz'a — oraz wszystkie księgarnie w kraju i za granicą.

Ośroślenia (inseraty) przyjmuje Administracyja po 8 ct. od wiersza perytyrowego. Reklamacye uwzględnione być mogą tylko w ciągu 3 tygodni po wydaniu numeru. Listy reklamacyjne, nieopieczetowane, są wolne od opłaty pocztowej.

O przeniesieniu własności tabularnej na mocy aktu prawnego

napisał

DR. ERNEST JILL.

(Ciąg dalszy).

Co do potrzeby i doniosłości tytułu prawnego w zupełności z Krainzem zgodzić się można. Rzeczy, które już mają właściciela, nabywają się pośrednio, gdy sposobem prawnym od właściciela na drugiego przechodzą (§ 423). Sam tytuł (umowa) nie nadaje jeszcze własności, która nabytą być może jedynie przez prawne oddanie i przyjęcie (§ 425). Sposobem oddania co do ruchomości są także czynności, które umożliwiają nabywcy rozporządzać rzeczą nabytą (§§ 426—428). Do przeniesienia nieruchomości potrzeba, aby tytuł nabycia wniesiony był do ksiąg publicznych (§ 431), a warunkiem uzyskania wpisu hipotecznego jest, aby ten, kto przenosi własność na drugiego, sam już jako właściciel był zapisany (§ 432).

Powszechnie, opierając się na marginesie do § 431 (*Uebergabe unbeweglicher Sachen mittelst Einverleibung in die öffentlichen Bücher*) uważają wpis za oddanie i każą mu spełniać te funkcje, jakie ma wręczenie fizyczne przy ruchomościach. I w istocie jak z jednej strony urzeczywistniony stósunek fizyczny przy ruchomościach nie powoduje jeszcze własności, tak samo jój nie powoduje dokonany wpis kogoś jako właściciela. Pod tym względem istnieje analogia niezaprzeczoną między wpisem a tradycją. Jednakże w skutkach różnią się te „sposoby oddania“ zasadniczo. Przy ruchomościach bowiem „sposób oddania“ nadaje fizyczną możność rozporządzania rzeczą i jój pożytkami; — przy nieruchomościach sam wpis, samo wniesienie tytułu do księgi tej możności w całej pełni nie nadaje, a realizowanie prawa nabytego staje się dopiero możliwém wtedy, jeśli rzecz sama nabywcy do roz-

porządzenia oddaną została. Pod tym względem wpis działa mniej, aniżeli tradycya ruchomości.

Jednakże według panującej teorii pod innym względem wpis w księgi działa więcej. Mianowicie jeśli tradujący nie był właścicielem, a tém samém nie miał prawa pozbywać rzeczy, prawdziwy właściciel rzeczy ruchomej windykować ją może od każdego jój posiadacza, choćby tenże w dobrej był wierze (z wyjątkiem §§ 366 ost. ust. i § 367, § 333). Nabywcy zaś nieruchomości, jeśli działał polegając na księgach publicznych, pozwalają zasłaniać się dobrą wiarą w obec windykującego właściciela.

Lecz jakżeż z tą zasadą pogodzić § 442, który powiada, że nikt nie może przenieść na drugiego więcej praw, aniżeli sam posiada. Jak pogodzić z tém § 423, który mówi, że własność przenieść może tylko właściciel.

Ci, którzy twierdzą, iż nabywca, polegający na księgach publicznych, nabywa prawo zapisane natychmiast (*Unger, Ger. Zig. nr. 25 z roku 1868 pod III*) uzasadniają to z istoty ksiąg publicznych, z celów instytucji tej, mianowicie bezpieczeństwa obrotu. Byłby to argument może słuszny, gdyby chodziło o ułożenie nowej ustawy cywilnej. Z istniejącej ustawy wprost przeciwieństwo wynikać się zdaje. Mianowicie zdania Ungera nie popierają wcale §§ 1500 i 443 u. c., na które się powoływa.

Zaufanie do ksiąg publicznych w dwojakim może objawiać się kierunku:

1) Względem ciała tabularnego nie ma stósunków rzeczowych, któreby z księgi nie były widoczne (ujemna zasada jawności).

2) Stósunki, które są wpisane w księgach, istnieją dlatego, ponieważ — i dotąd, dopóki są zapisane (dodatnia zasada jawności) (*Exner Publ. Princip. str. 5, Hyp. Recht str. 69 i nast.*). Gdzie te dwie zasady wcielone są razem, tam w istocie akt prawny tabularny jest aktem formalnym, uzasadnia *ipso jure* zmianę prawną, i można

powiedzieć: skoro stósunek jest wpisany, istnieje — skoro nie jest wpisany — nie istnieje.

Lecz w prawie austriackiem tylko ujemna strona zasady jawności objawiła się w całej pełni. Niema stósunku rzeczowego wobec osób trzecich, a względnie w obec nabywcy w dobrej wierze, jeśli takowy nie jest wpisany w księgach (§ 443). Lecz wpisany stósunek nie koniecznie istnieje, gdyż w dodatniej stronie zasady jawności wyłomem największym jest zasada: *Nemo plus juris alteri transferre potest quam ipse habet* (§ 442). Jeśli tedy pozbywający nie był właścicielem, lub jeśli akt prawny, mocą którego własność przenieść usiłowano, był aktem nieważnym, nabywca również właścicielem stać się nie może. Zaufanie do ksiąg publicznych żadnego tu niema wpływu, bo dla takiego zaufania niema poparcia w kodexie. W szczególności § 1500 nie uprawnia do takiego zaufania. Paragraf ten bowiem tyczy się jedynie specjalnego przypadku, jeśli kto nabywa nieruchomości, polegając na księgach, która wskutek zasiedzenia stała się już własnością innego. Przepis ten, który dotąd generalizowano w sposób niewłaściwy, jest przepisem wyjątkowym, który nie dopuszcza zastosowania w drodze analogii (*Ung. Syst. I, str. 63*), owszem stwierdza nasze zdanie według zasady: *exceptio firmat regulam in casibus non exceptis*.

Jeśli tedy auktor nie był właścicielem, lub jeśli akt prawny, mocą którego przenieść usiłowano własność był nieważny, nabywca nie staje się właścicielem. W szczególności jeśli auktor nie był właścicielem już z samego początku, własność w żadnym razie przejść nie może na nabywcę. Jeśli zaś własność później utracił wskutek zasiedzenia przez kogoś trzeciego, natenczas w myśl § 1500 nabywca polegający na księgach publicznych — pod warunkiem, aby akt prawny zresztą był prawidłowym — chroniony jest przeciwko prawdziwemu właścicielowi, którego skarga o własność przeciwko takiemu nabywcy staje się bezskuteczna. Ztąd jednakże również nie wynika, aby się natychmiast stał właścicielem, gdyż § 1500 tego nie powiada, a jedynie mówi, że prawo przez zasiedzenie nabyte „szkodzić mu nie może”. Paragraf ten jednakże zarazem mówi, że tylko ten, kto nabył rzecz lub prawo, w ten sposób chroniony jest od roszczeń prawdziwego właściciela, zkaąd wynika, że aby ten skutek nastąpił, akt prawny sam przez się musi być prawidłowym, t. j. zdolnym do przeniesienia własności, gdyby to prawo służyło było auktorowi, a tém samém, że kto, choćby polegając na księgach publicznych, niema za sobą prawidłowego aktu prawnego, nie jest chronionym od roszczeń właściciela.

Pod względem procesowym przedstawia się konstrukcyja tego przypadku w sposób następujący:

Jeśli *B*, który nabył nieruchomości polegając na księdze publicznej, zostałby pozwany przez *A*,

który ją nabył w drodze zasiedzenia przeciwko *C* widocznemu z księgi (§ 1498) — skargą o uznanie własności, natenczas, aby być chronionym od tych roszczeń, musi się wykazać:

- 1) prawidłowym stanem tabularnym,
- 2) aktem nabycia.

A, jeśli chce poprzeć swą skargę, musi wykazać albo

że *B*, nabywając realność, wiedział o zasiedzeniu dokonaném przez niego, w czasie, gdy nabywał realność, albo też

że akt prawny — pominąwszy okoliczności, iż *C* w czasie pozbycia nie był już właścicielem — nie był zdolny przenieść własność, nie był aktem prawidłowym.

Jeśli mu się uda jedno lub drugie udowodnić, natenczas *B* nie może się utrzymać w obec skargi *A*.

Gdyby jednak *C* nie był nigdy właścicielem realności, w takim razie *B* musiałby ustąpić miejsca skarżącemu *A*, a byłby chronionym w posiadaniu dopiero wtedy, gdyby się mógł zasłonić zasiedzeniem (§ 1467), o którego wymogach poniżej będzie mowa. § 443 chroni bowiem nabywcę od roszczeń niewpisanych do ksiąg publicznych tylko w tym razie, jeśli nań przeszła rzeczywiście własność, ta zaś przejść nie może, jeśli auktor nie był właścicielem (§ 442).

Rekapitulując to, co powyżej powiedzieliśmy, stawian.y następujące zasady;

1. Akt tabularny według prawa austriackiego nie jest aktem formalnym w techniczném tego słowa znaczeniu;

2. Do przeniesienia własności potrzeba:

- a) aby poprzednik był właścicielem,
- b) ważnego aktu przeniesienia własności.

Jeśli jednego z tych warunków niema, brak ich zastąpiony być może przez zasiedzenie.

Tak przedstawia się rzecz ze stanowiska ustawy cywilnej. Rozważyć nam jednakże wypada, czy wskutek nowej ustawy tabularnej z 25 lipca 1871, a w szczególności § 4 téjże ustawy nie zaszyły pod tym względem zmiany w kierunku, powyżej jako formalny scharakteryzowanym.

§ 4 ustawy tabul. opiewa:

Die Erwerbung, Uebertragung, Beschränkung, und Aufhebung der bürgerlichen Rechte (§ 9) wird nur durch die Eintragung derselben in das Hauptbuch bewirkt.

W projekcie rządowym z r. 1869 paragraf ten opiewa:

Durch die Eintragung der dinglichen Rechte und ihrer Aenderungen in das Hauptbuch, wird die Erwerbung, Beschränkung und Aufhebung dieser

Rechte nach Massgabe der bestehenden civilrechtlichen Bestimmungen bewirkt.

Izba Panów zmieniła tę stylizacją na następującą:

Die Erwerbung, Beschränkung und Aufhebung der bürgerlichen Rechte wird nur durch die Eintragung derselben in das Hauptbuch bewirkt. (Proj. kom. Izby Panów § 5, uch. Izby Panów § 4).

Rząd, wnosząc w VI sesji Rady państwa projekt ponowny, zgodny co do istoty z uchwalonym przez Izbę Panów projektem, przyjął ten § w tej samej formie, dodając tylko po słowie *Erwerbung* wyraz *Uebertragung* (co jak słusznie podnosi Strohal *Zur Lehre* str. 11, wcale było niepotrzebnym).

Przy rozwiązaniu kwestyi, czy skutek tego paragrafu prawo materialne, jakie istniało przed wydaniem ustawy hipotecznej, zmienione zostało, będzie rozstrzygającą okoliczność, czy prawodawcy nasi nową ustawą zamierzali zmienić prawo materialne, lub nie.

Co do tej kwestyi stwierdza przedewszystkiem sprawozdanie Izby Panów (Kaserer: *Reichsgesetze über das Grundbuch mit Materialien* 1874 str. 168), że projekty rządowe wychodziły ze stanowiska §§ 431 i 445 u. c., a więc zmiany tychże nie zamierzały. Wolno nam więc również interpretować odnośne przepisy ustawy hyp. ze stanowiska materialnych przepisów ustawy cywilnej. Komisya Izby Panów objawiła zdanie (Kaserer str. 171), że powinno być zadaniem ustawodawstwa państwowego skodyfikować prawo tabularne, gdyż zasady austriackiego prawa tabularnego są chwiejne w teorii i praktyce (czego zaprzeczyć nie można), wypowiedziała jednakże (słusznie) zdanie, że projekt rządowy nie jest kodyfikacją prawa tabularnego, a gdy wydanie tego rodzaju ustawy z nadto wielkimi połączone jest trudnościami, przeto należy wejść w rozbiór projektu rządowego.

Skoro zaś komisya w ten sposób się zapatrywała, nie podobna przypuszczać, aby opuszczając słowa projektu rządowego z r. 1869: *Nach Massgabe der bestehenden civilrechtlichen Bestimmungen*, zamierzała wprowadzić zmianę prawa dotąd obowiązującego i uświęcić zasadę, że odtąd co do nabycia i t. d. praw rzeczowych, przedmiotem ksiąg publ. będących, inne mają obowiązywać zasady. Opuszczenie to owszem, w obec tego stanowiska komisyi, położyć trzeba na karb tego, że dodatek ten sam przez się rozumiał się, a więc w ustawie był zbytecznym. W przeciwnym razie byłaby to zmiana prawa materialnego tak znacznej doniosłości, iż komisya byłaby zmuszoną szczegółowo ją umotywować, czego zaś wcale nie czyni. (Ob. nadto przemówienie Bar. Lichtenfelsa i ministra Herbsty na posiedzeniu Izby Panów z 21 marca 1870, Kaserer str. 208 i nast.).

Rząd przystępując do projektu Izby Panów, utrzymał się na dawnym swym stanowisku, komisya

Izby Posłów również nie uważała postanowienia § 4 za zmianę, bo nie motywowała go wcale, a Izba Posłów przyjęła bez debat pomieniony tyłek §.

Ztąd zaś wynika, że żadnej zmiany materialnego prawa tym paragrafem nie zamierzono i że zawiera on tylko zasadę już w kodexie wypowiedzianą (§§ 431, 445 u. c.), że zatem to, co powyżej powiedzieliśmy, nie potrzebujemy modyfikować ze względu na nową ustawę hipoteczną. (Co do interpretacji tego paragrafu ob. trafne uwagi Strohala *Zur Lehre* str. 9—16). (Dok. nast.)

Przegląd tygodniowy.

Lwów 30 września 1878.

O zmianach terytoryalnych. — O zakładaniu ksiąg hyp. — Poprawka do ustawy polnej.

Z pomiędzy spraw sejmowych notujemy na tém miejscu najpierw liczne zmiany terytoryalne okręgów sądowych, nad któremi Sejm zastanawiać się będzie. Zdało się, że załatwienie tych spraw zawisłóm będzie od decyzji, jaka zapadnie w Sejmie pod względem zrównania powiatów autonomicznych z powiatami politycznymi. Jednakże słusznie przemogło w komisji prawniczej zdanie, że zmiany powiatów sądowych nie są zawisłe od nastąpić mających zmian powiatów autonomicznych, i powinny liczyć się jedynie z faktami już dokonanymi, nie zaś czekać na zmiany, które nie wiedzieć kiedy nastąpią.

— Drugim uwagi godnym przedmiotem sejmowym jest sprawozdanie komisji prawniczej o wniosku posła Chełmeckiego względem przyspieszenia założenia ksiąg hipotecznych. Już uchwałą z 1 kwietnia 1876 wezwał Sejm Rząd o poczynienie stosownych kroków w celu jak najrychlejszego zaprowadzenia ksiąg hipotecznych. — a Wydział krajowy zawiadomiony odezwą Prezydium Namiestnictwa, że sprawa przedłożoną została dotyczącym c. k. Ministerstwom do załatwienia, upraszał następnie Prezydium Namiestnictwa w grudniu 1876 i w styczniu 1877 o przyspieszenie tej dla kraju ważnej sprawy.

Skutkiem tego zawiadomionym został Wydział krajowy, iż Prezydium odniosło się ponownie do Ministerstw sprawiedliwości i spraw wewnętrznych z prośbą o spieszne a przychylne załatwienie tej na wstępie wspomnianej uchwały sejmowej.

Wstawienie się to c. k. Prezydium Namiestnictwa odniosło ten skutek, że Ministerstwo sprawiedliwości oznajmiło, iż potrzebie pomnożenia urzędników sądowych w celu urządzania ksiąg hipotecznych uczyniło zadosyć przez utworzenie nowych 22 posad adjunktów sądowych i 21 posad płatnych auskultantów, tudzież, że z nadzwyczajnej dotacji 400.000 złr. przeznaczonj na pokrycie zwiększonych potrzeb sądownictwa przez urządzenie hipotek, asygnowano dla Galicyi i Bukowiny począwszy od roku 1875 po 106.000 złr., a nadto upoważniono c. k. Prezydium wyższego Sądu krajowego we Lwowie

przekroczyć w roku 1876 przeznaczoną dlań dotacyą o 18.630 złr., i że z końcem roku 1876 rozpoczęto czynności z powodu założenia ksiąg hipotecznych w 124 powiatach sądowych.

Na tém stała sprawa ta do rozpoczęcia sesyi sejmowej w r. 1877, w ciągu której postawił poseł Chełmecki wniosek o przyspieszenie zaprowadzenia ksiąg hipotecznych, który dlatego nie przyszedł pod obradę, bo i tak zbyt krótko trwająca zeszłoroczna sesya sejmowa zamknięta została. Pomimo tego Wydział krajowy nie opuścił z uwagi téj dla kraju nader ważnej a niemniej naglącej sprawy i wystósował od czasu do czasu do Prezydium c. k. Namiestnictwa odezwy, wzywające o załatwienie uchwały Sejmu. Starania te nie odniosły jednak skutku pożądanego, ile że odezwą c. k. Prezydium Namiestnictwa z 23 grudnia 1877 do l. 9949 udzielono Wydziałowi krajowemu zawiadomienie c. k. Prezydium wyższego Sądu krajowego lwowskiego z dnia 14 grudnia 1877 do l. 9555 o zachodzących trudnościach przy urządzaniu hipotek. Wyższy c. k. Sąd krajowy w Krakowie zaś, do którego się w téj sprawie zarówno c. k. Prezydium Namiestnictwa udawało, nie dał do téj chwili żadnej odpowiedzi.

Z odezwy Prezydium wyższego Sądu krajowego lwowskiego z 14 grudnia 1877 do l. 9555 powyżej powołanej, nie można powziąć téj pożądaney wiadomości, że sprawa urzędzenia ksiąg hipotecznych w naszym kraju naprzód postępuje, lecz przeciwnie nie robi Prezydium wyższego Sądu krajowego lwowskiego nadziei, by sprawa ta przyspieszoną być mogła, tłumacząc niemożność raźniejszego postępowania brakiem funduszków, jak niemniej brakiem urzędników sądowych i trudnościami, jakie wywołują ustawy o podzielnosci gruntów i o prawie dziedziczenia po włościanach, tudzież ogólne zadłużenie się włościan i powstałe ztąd egzekcyjne sprzedaży przyczyniające się do najczęstszych zmian posiadaczy, nadmienając, że prace około założenia hipotek w niektórych powiatach z powodu użycia nadmiarę funduszków na ten cel przeznaczonych ograniczyć, w niektórych zaś z powodu braku sił roboczych nawet zupełnie wstrzymać musiano. Komisya prawnicza nie zmieniła zapatrywań swoich co do nagłej potrzeby zaprowadzenia w kraju naszym ksiąg hipotecznych w sprawozdaniu z 26 sierpnia 1877 wypowiedzianych, ile że tylko przez urządzenie tych ksiąg hipotecznych usunie się wiele sporów o własność nieruchomości majątków i odejmie się pisarzom pokątnym sposobność i łatwość obalamucania i zachęcania ludu wiejskiego w celach samolubnych do sporów bezowocnych, a co jeszcze ważniejsze, umożliwi się posiadaczom mniejszych własności uzyskanie tańszego kredytu i uchyli się ten przez Prezydium wyższego Sądu krajowego lwowskiego wspomniany oplakania godny stan wywłaszczenia posiadaczy nieruchomości dla braku hipotek przez lichwiarzy osidlanych.

Dlatego téż komisya prawnicza czyni wniosek wezwania Rządu ponownie, ażeby w celu spiesniejszego zakładania ksiąg hipotecznych w Galicyi urzędników

sądowych pomnożył, jak najspieszniejsze sprostowanie operatów katastralnych zarządził, i na ten cel ze skarbu państwa potrzebne fundusze wyjednał.

— Na sesyi tegorocznej wniósł Rząd poprawkę do § 58 ustawy o ochronie własności polnej, która się stała potrzebną wskutek niedokładnego przetłumaczenia projektu rządowego na język polski.

Według postanowień ustępu pierwszego § 58 ustawy o ochronie własności polnej z dnia 17 lipca 1876, w tekście polskim i ruskim, doniesienie o przestępstwie polowem przerywa preskrypcyą, dopuszcza przeto pociągnięcia przestępcy do odpowiedzialności i kary także po upływie 3 miesięcy po spełnieniu czynu karogodnego, jeżeli tylko doniesienie w czas do władzy było wniesione. Niemiecki tekst powołanej ustawy zawiera w pierwszym ustępie § 58 postanowienie zupełnie zgodne z niniejszym projektem ustawy. Ponieważ jednak rzeczzone postanowienie tekstu polskiego i ruskiego sprzeciwia się istocie przedawnienia w sprawach karnych wogóle, a w szczególności także zasadom powszechnéj austriackiej ustawy karnej, przeto zachodzi potrzeba zmiany takowego w myśl tekstu niemieckiego powołanej ustawy.

Praktyka sądowa.

Jeżeli sprzedaż rzeczy nieruchomości, do małoletnich należącej, przez Sąd ko egialny zatwierdzoną została, Sąd powiatowy chociaż jest Sądem nadopiekunczym małoletnich, na zmianę umowy o sprzedaż zezwolić nie może.

C. k. Sąd obwodowy w Nowym Sączu zatwierdził na wniosek Sądu powiatowego w Gorlicach jako Sądu nadopiekunczego, nad dobrem małoletnich, po Janie R. pozostałych dzieci czuwającego, projekt sprzedaży pewnej parceli gruntowej i polecił złożenie ceny kupna do depozytu sądowego, wygotowanie kontraktu sprzedaży i przedłożenie go w celu zaopatrzenia, klauzulą zatwierdzenia.

Nabywca złożył cenę kupna do rąk Sądu, lecz opiekun małoletnich wzbraniał się podpisać kontrakt sprzedaży i w podaniu do Sądu powiatowego wniesioném wyłuszczył nowe okoliczności, uprawniające go do odstąpienia od zamierzonej sprzedaży.

Okoliczności tych nie uwzględnił c. k. Sąd powiatowy i rozporządził opiekunowi podpisanie kontraktu pod rygorem ustanowienia kuratora i umocowania go do podpisania kontraktu.

Wskutek rekursu opiekuna zniósł c. k. Sąd wyższy w Krakowie uchwałą z 28 grudnia 1877 l. 14.182 postanowienie Sądu powiatowego i nakazał przeprowadzenie dochodzenia w celu wykazania stanowczości i wagi okoliczności przez opiekuna na nowo przytoczonych.

C. k. Trybunał najwyższy uchylił jednak uchwałę Sądu wyższego z uwagi, iż ze strony c. k. Sądu obwodowego w Nowym Sączu, jako Sądu do tego specjalnie powołanego (§ 83 N. J.) nastąpiło jnż w sposób przepisany, wymagane ustawą cywilną (§§ 232 i 865) zezwolenie na sprzedaż parceli małoletnich, a wskutek tego, tudzież ze względu że kupujący wykonał już po-

stanowione przez Sąd obwodowy jako warunek złożenie całej ceny kupna do depozytu sądowego, rozchodzi się rzeczą jedynie tylko o wygotowanie kontraktu według projektu i o dołożenie klauzuli zezwolenia na oryginalnym dokumencie (§ 189 pat. z 9 sierpnia 1854 nr. 208 dz. u. p.); nadto z uwagi, iż c. k. Sąd powiatowy w Gorlicach, jakkolwiek jest Sądem opiekuńczym małoletnich sprzedawców, nie jest jednak właściwym do rozstrzygnięcia tego szczegółowego wypadku i od uchwały właściwego c. k. Sądu obwodowego odstąpić nie może.

(Orzeczenie c. k. najwyższego Trybunału z dnia 24 kwietnia 1878 l. 4064). J. L.

1. Kosztów podania o zwrot kaucyi za szkodę i hańbę przyznawać nie należy.
2. § 26 ustawy z 16 maja 1874 l. 69 dz. u. p. tyczy się tylko kosztów postępowania kontradiktorycznego.

Józef G. uzyskał na podstawie §§ 376 i 377 post. sąd. prowizoryczną egzekucyą przeciw Juliuszowi K. pod warunkiem, jeżeli złoży kaucyą za szkodę i hańbę w kwocie 20 złr. Po złożeniu kaucyi przeprowadzono egzekucyą.

Gdy po ukończeniu sporu sumarycznego zapadł wyrok korzystny dla Józefa G., wniósł tenże osobne podanie o zwrot kaucyi, któremu Sąd pow. m. del. w Przemysłu rezolucyą z dnia 10 listopada 1877 l. 10.161 zadość uczynił, przyznając proszącemu koszta podania w kwocie 3 złr. 52 ct.

Wskutek rekursu Juliusza K., wniesionego przeciwko przyznaniu kosztów, Sąd wyższy we Lwowie uchwałą z 30 stycznia 1878 l. 1586 zmienił rezolucyą pierwszosądową, odmawiając Józefowi G. kosztów podania extradycyjnego i polecając mu wynagrodzenie kosztów rekursu w kwocie 3 złr., z uwagi, że wspomniana prośba o wydanie wniesioną być mogła w podaniu egzekucyjnym, osobne podanie przeto nie było koniecznym potrzebny (§§ 24 i 26 ustawy z 16 maja 1874 l. 69 dz. u. p.).

Trybunał najwyższy zmienił uchwałę Sądu wyższego o tyle, iż także kosztów rekursu w kwocie 3 złr. nie przyznał. Co się bowiem tyczy kosztów podania extradycyjnego, dodać należy do słusznej uwagi Sądu wyższego, że Józef G. kaucyą, od złożenia której zależało prowizoryczne ubezpieczenie, złożył celem zadośćuczynienia własnemu obowiązкови, że tedy sam ponieść winien koszta podania o zwrot kaucyi, później już niepotrzebnej — zwłaszcza że koszta te nie są kosztami ani procesowymi ani egzekucyjnymi. Wszelako kosztów rekursu nie należało przyznać, gdyż nie ma tu żadnego w ustawie unormowanego przypadku, w którymby zwrot ten mógł być żądany, zaś § 26 ustawy z 16 maja 1874 nr. 69 dz. u. p. odnosi się tylko do kosztów prawnych środków w postępowaniu kontradiktorycznym.

(Orzeczenie c. k. najwyższego Trybunału z dnia 28 sierpnia 1878 l. 7839). Str.

Repertoryum orzeczeń najwyższego Trybunału.

Nr. 99 *).

Dnia 10 lutego 1873 zeznali małżonkowie Jakób i Józefa S. wobec świadków testament wzajemny. Po śmierci małżonka zapowalili spadkobiercy z ustawy pozostała wdowa Józefę S. o unieważnienie testamentu i wprowadzenie ustawowego porządku dziedziczenia, przyczem opierali się na rozmaitych wadliwościach testamentu, a w szczególności na §§ 579, 580 i 581 ust. cyw.

Wyrokiem z 19 lutego 1877 l. 114 przychylił się c. k. m. del. Sąd powiatowy w Tryeście w zupełności do żądania pozwn, albowiem zawarty między małżonkami testament wzajemny w myśl § 1217 ust. cyw. uważać należy jako kontrakt małżeński, przeto ważność tego kontraktu, ze względu na czas zawarcia onego w myśl ustawy z 25 lipca 1871 nr. 76 dz. u. p. zależy od spisania aktu notaryalnego; gdy jednakże tej formalności zadość nie uczyniono — na żądanie pozwu zezwolić należało.

Wskutek apelacji pozwanej zatwierdził c. k. Sąd wyższy w Tryeście uchwałą z 5 listopada 1877 l. 2678 wyrok pierwszej instancji, z uwagi, że niesłusznym jest zażalenie pozwanej, jakoby pierwsza instancja wadliwość przez powodów nie zarzuconą z urzędu uwzględniła, ponieważ nastawa z dnia 25 lipca 1871 nr. 76 dz. u. p., tycząca się formalności przy zawarciu kontraktów małżeńskich wymaganych, a wydana ze względów publicznych, zastosowaną być powinna przez sędziego bez względu, czy zaniechanie tej formalności przez strony spór wiodące zarzucone zostało, lub nie. Ustawa sama nie ogranicza się tylko do kontraktów, lecz obejmuje w § 1 ad a) poszczególne rodzaje kontraktów małżeńskich, pomiędzy którymi wedle § 1217 ust. cyw. wlicza także sukcesyą małżonków; należało więc testament wzajemny spisać w formie aktu notaryalnego, a gdy formalności tej nie zachowano, akt ten pozbawiony jest ważności prawnej. Lecz pominiawszy i to, testament nieważny jest także z tego powodu, ponieważ nie ustanowiono a właściwie nie oznaczono w nim spadkobiercy, ponieważ dalej świadkowie nie podpisali się „jako świadkowie testamentu“, a nadto niema w nim oświadczenia, że spadkodawca akt ten uznaje jako rozporządzenie ostatniej swej woli.

Wskutek nadzwyczajnej rewizji pozwanej, zmienił jednakże c. k. najwyższy Trybunał obydwa wyroki niższych Sądów, dopuszczając ofiarowanego przez pozwaną dowodu ze świadków celem stwierdzenia podanych przez nią okoliczności — a to z uwagi, że § 1 lit. a) ustawy z 25 lipca nr. 76 dz. u. p. stanowi o kontraktach małżeńskich, których definicya zawarta jest w § 1217 ust. cyw. i że wliczone tamże czynności prawne tylko o tyle obejmuje, o ile takowe są przedmiotem właściwego kontraktu; z uwagi, że tedy sukcesya wzajemna nie należy do kontraktów małżeńskich, jakkolwiek tam o niej jest mowa, z wyjątkiem tylko przypadku, jeżeli zeznaną została w sposób kontraktu, jako się dzieje przy umowie o dziedziczeniu (§ 1249 ust. cyw.), że owszem ustanowiony między małżonkami testament wzajemny, o którym wspomina § 1248 ust. cyw., (lubo ten właśnie powołany paragraf zamieszczony jest w 28 rozdziale księgi ustaw cyw.) nie może być uważany jako kontrakt małżeński, gdyż testamentowi takiemu zbywa na esencjonalnych i charakterystycznych znamionach kontraktu, a mianowicie na przyjęciu przyrzeczenia i że testament ten w każdym razie przez jednego lub drugiego małżonka co do własnych rozporządzeń może być odwołany, z czego wynika, że odnośne postanowienie li tylko dlatego w traktującym o kontraktach małżeńskich rozdziale księgi ustaw

*) Orzeczenie ogłoszone w poprzednim numerze na str. 315 przez pomyłkę zecera oznaczone zostało nr. 97 zamiast nr. 98.

cywilnych zamieszczone zostało, ponieważ ustanawia przepis wyjątkowy od wypowiedzianej w § 583 ust. cyw. reguły na korzyść małżonków; z dalszej uwagi, że tedy orzeczenia niższych Sądów, którymi wzajemny testament małżonków Jakóba i Józefy S. dla braku formy notaryalnej jako nieważny uznany został, sprzeciwia się § 1 lit. a) ustawy z 25 lipca 1871 nr. 76 dz. u. p., a zatem oczywistą niesprawiedliwość w sobie mieści; z uwagi w końcu, że to samo tyczy się także wyroku Sądu wyższego, o ile żądaniu pozwu także z tego powodu zadość uczyniono, ponieważ wedle treści wywodów strony powodowej, testamentowi zbywa na formalnościach w §§ 579, 580 i 581 ust. cyw. przepisanych, podczas gdy pozwana na udowodnienie przeciwności ofiarowała odwód ze świadków.

Zarazem uchwalono wpisać do Repertoryum orzeczeń następujące zdanie prawne:

§ 1 lit. a) ustawy z 25 lipca 1871 nr. 76 dz. u. p. nie ma być zastosowany do wzajemnych, między małżonkami ustanowionych testamentów (§ 124⁸ ust. cyw.).

(Posiedzenie z 2 lipca 1878 l. 3887. Senat plenarny).

Orzeczenia Trybunału administracyjnego.

233.

Umowę o odstąpienie służebności użytkowania uważa się jako umowę o odstąpienie wykonania użytkowania.

(Orzeczenie z 19 marca 1878 l. 446).

Ida L. sprzedawała Samuelowi H. między innymi także przy służącej jej prawo wdowiego użytkowania dóbr B. i V., a z tego powodu wymierzono należność. Przeciwko odnośnym orzeczeniom władz skarbowych wniosła Ida L. zażalenie, twierdząc, że odstąpienie prawa użytkowania w ustawie jest wzbronione, odnośny kontrakt nie ma waloru prawnego, przeto i należność wymierzona być nie powinna. Atoli Trybunał adm. odrzucił zażalenie, albowiem lubo w myśl § 485 u. cyw. służebność użytkowania samowładnie na rzecz innej osoby nie może być odstąpiona, to jednak wykonanie wpływających z tej służebności praw przedmiotem odstąpienia być może, jak to wynika z § 1257 u. cyw., niemniej z okoliczności, że w mowie będącej prawem użytkowania na rzecz niektórych wierzycieli hipotecznie obciążone zostało. Zastósowując do niniejszego przypadku reguły interpretacyjne §§ 882 i 914 u. cyw., łatwo też przekonać się można, że przedmiotem odstąpienia było tylko wykonanie prawa użytkowania. Władze skarbowe nie mogły tedy przypuścić nieważność kontraktu, zwłaszcza że na poparcie tego twierdzenia nie przedłożono orzeczenia sądowego ani też deklaracji spółkontrahentów, dotyczącej rozwiązania kontraktu z powodu nieważności aktu prawnego.

234.

Przystąpienie osoby trzeciej do obowiązku zapłacenia długu, podlega należności jak kontrakt poręczenia.

(Orzeczenie z 19 marca 1878 l. 449).

Felicja Kwiatkowska zeznała akt notaryalny, w którym zobowiązała się do zapłacenia otrzymanej pożyczki w kwocie 1000 złr. Oraz oświadczyli w tymże samym akcie Wojciech K. i Wacław Ch., że do tego obowiązku przystępują jako poręczyciele i płatnicy. Przeciwko wymierzeniu należności od oświadczenia tego wniesiono zażalenie, w którym utrzymywano, że wskutek przystąpienia K. i Ch. jako ręczycieli i płatników nie powstało poręczenie, lecz utwierdzenie prawa w myśl § 1347 ust. cyw., do którego zastosować należy poz. tar. 31 ustawy z 9 lutego 1850 i poz. tar. 84 ustawy z 13 grudnia 1862.

Trybunał adm. odrzucił jednak zażalenie, albowiem wskutek tego przystąpienia powstało dla wierzyciela nowe prawo zabezpieczenia obowiązku dłużniczki przez zobowiązanie się trzecich osób, które nie są kontrahentami. Właśnie dlatego ustęp 2 poz. tar. 84 nie może tu być zastosowany i dlatego o uwolnieniu od należności nie ma mowy. Pominawszy że K. i Ch. wyraźnie zobowiązali się jako ręczyciele i płatnicy, że tedy należność od poręczenia w myśl § 39 i poz. tar. 31 ust. z 9 lutego 1850 jest usprawiedliwioną, uważanymby być mogło oświadczenie ze stanowiska ustaw o należnościach nawet w przypadku przystąpienia ich jako spółnych dłużników, a więc w przypadku utwierdzenia praw w myśl § 1347 ustawy cyw. jako zeznanie poręczycieli lub poręczycieli i płatników, ponieważ w tym razie nie tylko właścicielami dłużnikami, — gdyż pożyczkę wypłacono tylko Felicji Kwiatkowskiej, — lecz osobą trzecią prawo utwierdzającą.

R e c e n z y a.

Globocnik A., Allgemeines Repertorium der Gesetze u. Verordnungen aus allen Fächern, nach Materien geordnet u. mit einem Index versehen. Laibach 1877.

Ramy ustawodawstwa naszego rozszerzyły się już do tego stopnia, że nawet najbiegłszemu prawnikowi nie podobna zatrzymać w pamięci treść wszystkich obowiązujących przepisów sądowych i administracyjnych. To też jedną z najważniejszych cnót praktyka jest, by w danym razie odszukać zdołał ustawę lub rozporządzenie, zastosować się mające. W ostatnim czasie starali się potrzeby tej zadość uczynić Starr w swych Repertoryach do Dzienników ustaw i rozp. państwowych i krajowych i Obentraut w swym *Verwaltungslexicon*. Autor wspomnianego na wstępie dzieła określił sobie szersze zadanie, wydając Repertorium do wszelkich ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych nie tylko w Zbiorach ustawodawczych, lecz także w Dziennikach rozporządzeń władz centralnych, tudzież do normalistów, wydanych przez Ministerstwa i władze krajowe. Repertorium ułożone jest w porządku systematycznym, a cały materiał dzieli się na 13 części, mianowicie: 1. część ogólna; 2. polityczna administracja; 3. policja; 4. sprawy sanitarne; 5. handel i przemysł; 6. komunikacja i bndownictwo; 7. kultura krajowa; 8. sprawy gminne; 9. sprawy wyznaniowe; 10. oświata; 11. sprawy wojskowe; 12. skarbowość; 13. sądownictwo.

Znaczną część zacytowanych przepisów prawnych tyczy się wyłącznie Krainy, a specjalne sprawy innych krajów — mianowicie także naszego — nie zostały wyczerpująco uwzględnione. Mimo tego braku przyda się dzieło p. Globocnika, starosty w Postojnie, i naszym prawnikom, a życzyć należy, ażeby przykład przez niego podany i w naszym kraju znalazł naśladowanie.

Rozporządzenia i okólniki urzędowe.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 12 lutego 1878 l. 16.512. którym przypomina się, że tylko obnośnicy, nie zaś inni wędrujący przemysłowcy uwolnieni są od dodatków do podatku dochodowego.

Postanowienia tutejszego rozporządzenia z 8 marca 1856 l. 3660, tyczącego się uwolnienia należności, przez obnośników w miejsce podatku opłacać się mającej, od dodatków, niemniej rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 11 paźdz. 1866 l. 16.413, tyczącego się prostego kwitowania należności obnośniczej lub ewentualnych spłat

w książeczkach obnośników, zastósowane zostały — jak się przekonano — przez niektóre władze także do innych, na pewny powiat lub miejsce nieograniczonych zatrudnień wędrujących przemysłowców.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych przypomina tedy wskutek wezwania c. k. Ministerstwa Skarbu i za porozumieniem się z c. k. Ministerstwem handlu, że powyższe postanowienia tyczą się tylko właściwych obnośników (*Hausirer*) t. j. osób, trudniących się handlem obnośniczym i zaopatrzonych paszportami obnośniczymi, i że na mocy tych rozporządzeń gałganiarzom, wędrującym muzykantom i innym osobom, na podstawie licencji w wędrownie przemysł wykonującym, uwolnienie od opłacenia dodatków do podatków nie może być przyznane — przeto osoby te o karty podatku zarobkowego wystarać się mają.

Stósownie do tego zechce JWP. podwładne władze polityczne zawiadomić, a oraz celem kontroli opodatkowania pomienionych wędrujących przemysłowców zarządzić, ażeby przed wydaniem licencji a względnie przed odnowieniem takowych przekonywały się, czy odnośna strona podatek zarobkowy z dodatkami za cały rok, naraz i z góry opłaciła.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa Skarbu z 26 lutego 1878 l. 1683 o wliczeniu czasu służby przy c. k. wojsku, marynarce lub w obronie krajowej odbytej.

W przypadkach uwzględnienia wojskowej służby osób, z wojska do służby cywilnej przestępujących, w celu wymierzenia przysługującego im lub ich familiom zaopatrzenia z emerytalnego etatu cywilnego, uwzględniony być może tylko ten czas służby, który także według wojskowych przepisów o zaopatrzeniu poczytany zostaje. W razie zachodzących, w tej mierze wymaganych warunków dozwala się tedy wliczenia odbytego przez ówczesnych, do służby cywilnej (lub do żandarmerji) przyjętych żołnierzy w dawniejszej dwuletniej a względnie 4 letniej, choć nieczynnej rezerwie i w urlopie czasu celem wymiaru zaopatrzenia, według przepisów o cywilnych emeryturach obliczyć się mającego, a wliczenie to dozwolonem jest konsekwentnie także na przyszłość, jeżeli chodzi o czas rezerwy starego systemu.

Natomiast czas służby, przez osoby w służbie cywilnej lub żandarmerji zostające poprzednio przy wojsku w ustanowionej ustawą z 5 grudnia 1868 nowej rezerwie lub obronie krajowej nieczynnie albo też za nieoznaczonym, aż do powołania ważnym urlopem odbyty, w myśl ustawy o wojskowym zaopatrzeniu z 27 grudnia 1875 (§§ 8, 14 a) i b), 77, 120), nie może być uwzględniony przy wymiarze zaopatrzenia wojskowego, przeto też nie może być poczytany przy wymiarze zaopatrzenia według cywilno-emerytalnych przepisów.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6 marca 1878 l. 16.466, tyczące się prowadzenia metryk chrztu, ślubu i śmierci przez ewangelickie urzędy parafialne.

Gdy ewangelickie urzędy parafialne metryk chrztu, ślubu i śmierci nie prowadzą w sposób jednolity, albowiem metryki te nie bywają wszędzie utrzymywane w dwóch równobrzmiących oryginałach, przeto poleca Ministerstwo spraw wewnętrznych za porozumieniem się z Ministerstwami wyznań i oświaty i sprawiedliwości na wniosek ewangelickiej wyższej Rady konsystoryalnej celem zachowania jednolitego postępowania, ażeby duszpasterze ewangelicy metryki chrztu, ślubu i śmierci wszędzie prowadzili w myśl ustępn 2 dekr. kanc. nadw. z 26 listopada 1829 l. 27.811 (ogłoszonego najw. postanowieniem z dnia 20 listopada 1829, zb. ust. i rozp. Franciszka I tom 57 nr. 141) w dwóch równobrzmiących oryginałach, z których jeden duplikat w myśl cyt. dekr. wypełniony ewangelickiej wyższej Radzie konsystoryalnej ma być udzielony.

Gdzie dotychczas metryki prowadzone zostały tylko w jednym oryginale, a wyższej Radzie konsyst. udzielano tylko odpisów, tam prowadzenie metryk w dwóch oryginałach rozpocząć należy z r. 1879.

O tém rozporządzeniu zechce JWP. zawiadomić niższe władze polityczne, niemniej Sąd krajowy wyższy celem zawiadomienia Sądów.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa wojny z 26 marca 1878 oddz. IV l. 593 o wykonywaniu kary aresztu, osobom czynnej służby wojskowej za przestępstwa skarbowe wymierzonej).*

Za porozumieniem się z c. k. Ministerstwami Skarbu i sprawiedliwości obydwóch części Państwa rozporządza Ministerstwo wojny, że samoistnie lub dodatkowo przeciwko osobom czynnej służby wojskowej za popełnienie przestępstw skarbowych ze strony właściwych Sądów nałożone kary aresztu w więzieniu wojskowym odbyte być mogą.

W celu wykonania takich kar ndawać się mają w krajach w Radzie państwa reprezentowanych — c. k. Sądy w sprawach dochodów skarbowych, w Królestwie węgierskim — zwyczajne kłól. Sądy, w Kroacji, Sławonii i w Pograniczu wojskowym — Sądy skarbowe, przy załączeniu prawomocnego wyroku do odnośnej generalnej (wojskowej) Komendy, która zarządzić powinna, ażeby wymierzona kara aresztu w myśl rekwizycji, na wyroku lub też na zmieniającym wyrok ten akcie łaski opierającej się, bezwzględnie i bez dopuszczenia przerwy, w więzieniu wojskowym wykonaną została.

Podczas odsiedzenia kary skazani tę samą pobierać mają płacę, jak skazani przez Sąd wojskowy więźniowie.

Po odsiedzeniu kary zawiadomić ma generalna (wojskowa) Komenda o wykonaniu ową władzę, która ją o egzekucyjną wyrok wezwała, niemniej zarządzić, ażeby koszta zaopatrzenia i ewentualne wydatki, z powodu marszu skazanych narosłe, Skarbowi wojskowemu z etatu skarbowego wynagrodzone zostały.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa Skarbu z 16 czerwca 1878 l. 12.117 o uwolnieniu od stempli świadectw niższych szkół przemysłowych. (Intymat kraj. Dyrekcji Skarbu z 4 lipca 1878 l. 30.030).

Gdy wedle oznajmienia c. k. Ministerstwa wyznań i oświaty szkoły przemysłowe udzielają tylko niższej, realistycznej nauki i na równi stoją z niższymi szkołami realnemi, przeto świadectwa tychże szkół, wystawiane co do posępu i zachowania się uczniów, w myśl poz. tar. 117 lit. e) i najw. postanowienia z 13 maja 1853 nr. 113 dz. u. p. opłacie stempłowej nie podlegają.

O czém się c. k. Dyrekcją z tą uwagą uwiadamia, że do tych szkół należą także niższe szkoły przemysłowe, istniejące przy c. k. państwowych szkołach przemysłowych, lecz oczywiście nie także i państwowe szkoły przemysłowe.

Wiadomości potoczne.

Dziennik ustaw państwa: Część XIX (z dnia 12 czerwca) nr. 50: rozporządzenie z dnia 7 czerwca o zakazie przywozu i wywozu szmat i pierza z Rossyi; nr. 51: rozp. z 8 czerwca o zmianie okręgu Sądów pow. w Zmięrodzie i Krośnie; nr. 52: ustawa z 11 czerwca o pokryciu 60-milionowego kredytu. — Część XXI (z 16 czerwca) nr. 55: ustawa z 16 kwietnia o pomnożeniu monety zdawkowej miedzianej; nr. 56: rozp. z 7 czerwca o zmianie statutu administracji dóbr bukowińskiego gr.-or. funduszu.

*) Ogłoszone w Dzienniku rozporządzeń dla c. k. Armii z 17 marca 1878, część 17, nr. 67.

religijnego; nr. 57: rozp. z 15 czerwca o zakazie wypro-
wadzenia mułków. — Część XXII (z 25 czerwca) nr. 58:
rozp. min. z 18 czerwca o wymianie kuponów niektórych
obligacyj rządowych; nr. 59: ustawa z 22 czerwca o oso-
bistych i służbowych stosunkach urzędników rządowych,
do wojska należących, pod względem pełnienia służby woj-
skowej. — Część XXIII do XXVIII (z 28 czerwca) nr. 60:
ustawa z d. 27 czerwca o ogłoszeniu ustaw ugodowych
nr. 61: ustawa z 27 czerwca o udziale reprezentowanych
w Radzie państwa królestw i krajów w sprawach spól-
nych; nr. 62: ustawa z 27 czerwca o zawarciu austriacko-
węgierskiego przymierza handlowego i cłowego; nr. 63:
ustawa z d. 27 czerwca o przeprowadzeniu artykułu XX
austriacko-węgierskiego przymierza handlowego i cłowego;
nr. 64: ustawa z 27 czerwca o zawarciu z Rządem węg.
umowy względem 80-milionowego długu, należącego się
austr. bankowi narodowemu; nr. 65: ustawa z 27 czerwca
o zawarciu umowy z austr. bankiem narodowym względem
80 milionowego długu; nr. 66: ustawa z 27 czerwca o za-
łożeniu i przywilejach austr.-węg. banku; nr. 67: ustawa
z 27 czerwca, zaprowadzająca ogólną taryfę cłową; nr. 68,
69, 70: kontrakt zawarty z przedsiębiorstwem żeglugi Lloyd;
nr. 71: ustawa z 27 czerwca o opodatkowaniu wyrobu cu-
kru rzepnego; nr. 72: ustawa z 27 czerwca o opodatkowa-
niu wyrobu wódki. — Część XXIX (z 29 czerwca) nr. 73:
rozp. z 18 czerwca o dopuszczeniu niektórych efektów war-
tościowych przy zabezpieczeniu kredytu podatkowego; nr. 74:
rozp. z 21 czerwca o przydzieleniu gminy Stronibaby do
okręgu Sądu pow. m. d. w Złoczowie; nr. 75: rozporz.
z 22 czerwca o rozpoczęciu urzędowania Sądu pow. w Ra-
domysłu.

Wiadomości urzędowe

od 24 do 30 września 1878.

(W nawiasie wskazana liczba urzęd. Gazety Lwowskiej).

Mianowania. Ryszard Wopatarni konc. prakt. przy
Dyr. poczt. we Lwowie.

Zatwierdzone wybory. Alfreda Miliewskiego pre-
zesem, a Stanisława Homolacza zast. prez. Rady pow. w Kra-
kowie.

Opróżnione posady. Sekretarza ewentualnie nadkomisarza
skarbu, i nadinspektora straży skarbu, w obrębie Dyr. Skarb. kraj.
we Lwowie; pod. do Prez. w 4 tyg. (240).

Upadłości. Simson Richter kramarz w Kudryńcach
przy Mielnicy, uchw. S. o. w Tarnopolu z 20 września l. 16316,
k. k. sędzia pow. Hampel, t. z. Jan Frantzel z Germakówki,
zgłosz. do dni 60, likw. z grudnia w Mielnicy (238).

Uwaga (do upadł.). W upadł. Mojżesza Gelles w Zba-
rażu Lejzor Feuerstein st. zaw., Nehemie Schrage zast. (238). —
Konkursy do maj. Jonasza Sobla w Rzeszowie i Rubina Brücka
tamże zmieszane. (238). — W upadł. Hersza Lockspeisera
w Drohobyczu wyb. nowego zarządu 16 października o 9 rano.
(241).

Niewłasnowolni. Marcin Gankiewicz gosp. z Fredro-
poła marn., kur. Daniel Podlarzecki, ogł. S. p. w Niżankowicach
z 31 lipca l. 5947. (238).

Ogłoszenia urzędowe.

L. 46280. **Ogłoszenie.** L. 80.

C. k. Sąd krajowy jako handlowy we Lwowie ogła-
sza niniejszem, że firma: „Samuel Nebenzahl“ handel spi-
rytusem na Zniesieniu w rejestrze handlowym dla firm
pojedynczych dnia 10 września 1878 została wpisana.

Z c. k. Sądu krajowego jako handlowego.

Lwów dnia 14 września 1878. Teodorowicz.

Nr. 5670. **E d i e t.** Z. 81.

Vom Stanislauer k. k. Kreis- als Handelsgerichte
wird kund gemacht, dass die Firma: „Brüder Hirsch et
Comp. offene Gesellschaft, Pächter der Propinations- und
Mühlenrechte in Nadworna“, bestehend daselbst seit dem
1 Jänner 1877 aus den Mitgliedern Jacob und Feibisch
Hirsch und Pinkas Glückstern, vertreten durch Jacob und
Feibisch Hirsch, jeden von diesen persönlich, in die Regi-
ster für Gesellschaftsfirmen eingetragen wurde.

Stanislau 8 Mai 1878.

Ogłoszenia prywatne.

Dr. Karol Stromenger

otworzył

KANCELARYĄ ADWOKACKĄ

we Lwowie,

przy ulicy Karola Ludwika nr. 5 na II piętrze.

Korespondencye Redakcyi.

Wny J. W. L. w Krakowie. — Bardzo dziękujemy.

Wny Dr. J. R. w Krakowie. — Przesyłkę otrzymaliśmy. Zastó-
sujemy się do życzenia.

Szan. Kasyno w Buczaczu. — Nadesłaną kwotą pokryliśmy za-
ległość III kw.

Od Administracyi.

Wszystkich pp. prenumeratów, którzy do-
tychczas nie uiścili prenumeraty za IV. kwartał,
upraszamy o nadesłanie takowej do Administracyi
„Przegl. sąd. i admin.“ we Lwowie, ulica Karola
Ludwika, nr. 5

T r e ś ć :

O przeniesieniu własności tabularnej na mocy aktu prawnego napisał Dr. Ernest Till. — Przegląd tygodniowy. — Praktyka sądowa. —
Repertoryum orzeczeń najwyższego Trybunału. — Orzeczenia Trybunału administracyjnego. — Recenzya. — Rozporządzenia i okół-
niki urzędowe. — Wiadomości potoczne. — Wiadomości urzędowe. — Ogłoszenia urzędowe i prywatne.